

[N. P. Nielsen.]

af de Huller, der kommer i Aarenes Løb, til Trods for at det er fænomenalt at se, hvorledes man ved Hjælp af Granris, der igen kan skabe større Sandbanker, kan bevare denne naturlige Beskyttelse af Kysten. Man har med nogen Ængstelse set, at Vandbygningsvæsenet paa store Strækninger har fjernet Sand fra disse Sandbjerger, saa de er blevet flade og ikke længere yder denne naturlige Beskyttelse.

I dette Kystsikringsarbejde er to Ministerier interesserede, nemlig Landbrugsministeriet, under hvem Klitvæsenet sorterer, og Ministeriet for offentlige Arbejder, der har Ansvar for den egentlige Kystsikring. Hertil kommer vel ogsaa Statsministeriet, nu da Naturfredningsloven ogsaa maa spille en Rolle. Som nævnt venter man med Spænding paa, hvad den nedsatte Kommission vil foreslaa med Hensyn til Thyborønkanalen. Man siger: Lad det ikke vare for længe. Alt gaar jo i Staa. Man udsætter Høfdearbejder og skaber Arbejdsløshed. Man udsætter Havneforbedringer. Befolkningen ønskede en større Auktionshal, men maatte nøjes med en lille interimistisk Anneksbygning. Nu i denne Tid har Thyborøn Havn været en udmærket Basis for det indskrænkede søgaaende Fiskeri.

Man venter ogsaa med Længsel i Thyborøn, idet man var ved at faa en Ordning, hvorefter Thyborøn blev skilt i kommunal Henseende fra Vestervig-Agger Kommune og udskilt fra Thisted Amt og lagt til Ringkøbing Amt; Kanalen er en naturlig Grænselinie mellem de to Amter. Man trænger i høj Grad til en Skoleudvidelse i Thyborøn, ogsaa dette maa stilles i Bero.

Disse Betragtninger har jeg fundet, at jeg skylder mine Sommervenner ved Vestkysten at fremføre over for Ministeriet.

Ølgaard: Jeg havde under Tillægsbevillingslovens Behandling i Foraaret Lejlighed til her i dette høje Ting at fremdrage Spørgsmaalet om Regulering og Uddybning af vore Hovedvandløb, og jeg fremførte herunder Begrundelsen for, at denne Oprensning nu, som Udviklingen har formet sig, i højere Grad end forhen maa siges at være en Opgave, som det offentlige er forpligtet til at tage sig af. Jeg har i Sommerens Løb erfaret, at dette Spørgsmaal har langt større Interesse, end man er tilbøjelig til at tro, og jeg henleder derfor atter Landbrugsministerens Opmærksomhed derpaa.

Der ligger nemlig bag ved disse store

Aaers Regulering store arbejdsmæssige og landbrugsmæssige Muligheder, idet noget af Landets bedste og mest frugtbare Jord derved vilde blive dyrknings sikker, og netop i den landbrugsmæssige Situation, vi staar over for nu, vilde det ikke være rigtigt fortsat at lade alle disse Arealer henligge i vandlidende og delvis uproduktiv Tilstand. Det er muligt, at det er et Spørgsmaal, der henhører under den i 1933 nedsatte Vandløbskommission, men Spørgsmaalets Løsning trænger sig paa. Indtil vi faar en mere samlet Løsning, maa vi jo bjærge os igennem, som vi kan.

Jeg vil gerne herfra udtale Ønsket om, at denne Vandløbskommission snart maa naa et Resultat, der fastslaar det som i Hovedsagen værende en Statsopgave at istandsætte de store Hovedvandløb, og at Landbrugsministeriet, indtil dette sker, vil stille sig noget mere velvilligt over for Tilskud til den Slags Aareguleringer, der er et Spørgsmaal, der har en ganske særlig Interesse i Vestjylland, men som dog ogsaa ligger for mange andre Steder i Landet.

Jeg vil derefter gerne takke den højtærede Forsvarsminister, fordi han har bevilget Andragendet fra Landboforeningerne om 14 Dages Orlov og fri Rejse til Landmænd og vel her fortrinsvis til de selvstændige Landmænd. Jeg tilføjer, at det vel ogsaa maa faa Konsekvenser over for selvstændige næringsdrivende i andre Erhverv. Jeg takker Forsvarsministeren for dette, fordi det vil gøre et godt Indtryk blandt de indkaldte, at de mærker, at de dog ogsaa er Mennesker, der tages Hensyn til, at Samfundet ikke er ligeglad med, hvordan det gaar med deres Bedrift, at det paaskønner det Offer, de bringer, samtidig med at Foranstaltningen betyder en økonomisk Haandsækning til dem. Jeg vil bede Forsvarsministeren om at fortsætte med den Slags Smaaopmærksomheder mod de indkaldte, ogsaa fordi det stiver det danske Militærvæsens i Forvejen ikke alt for store Popularitet noget af.

Og her er der en Ting, som mange gaar og venter paa, nemlig en samlet Plan over Indkaldelser og Hjemsendelser. En saadan Plan maa vel nok kunne laves i hvert Fald for de nærmeste Maaneder. Der gaar en Mængde unge af de Aargange, der kan vente Indkaldelse eller Hjemsendelse, som ikke kan disponere over deres Tid. Det vil være en meget kærkommen Hensynsfuldhed mod disse Mennesker og deres Paarørende, om Forsvarsministeren snart vilde udsende en samlet Plan over